

PROBANT (1) *sb m*

I sg probantem; [-em], -(e)m (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Ktoś, kto jest na próbie, przygotowuje się do czegoś; uczeń:

[*probant* czyj: Otóż y z téy miáry może pan [*tj. mistrz*] z tym to swoim probántem ná pokoiu fie zámknąć/ á kazác mu przy łobie iáką odprawę álbo list nápiśác *CerGór* 63.]

Przen [*na co*]: S. Marćin dopiero teź ná krześciáńtuo probántem był/ gdy Cefárzowi Rzymłkiemu woynę służąc/ niemiał iednák wyługi żółdu swego/ iedenże płaścz *PowodPr* 63.

Synonim: uczeń.

Cf [**PROBANTMASTER**]

ALKa